

И ЛЮБОВЬ — ЭТО ТОТ ЖЕ КАМИН, ГДЕ СГОРАЮТ ВСЕ ЛУЧШИЕ ГРЕЗЫ...

Три перші дні дівчина прожила в солодкій і тихій нестямі. Свідомість, що вона вчинила щось надзвичайне й незрівнянне, весь час її збуджувала, переймала щасливим трепетом її душу, колисала її думки, як ніжна й монотонна музика. А втім, цими днями вона ще схудла, ще зблідла, шкіра її впрозорилась, очі потемніли й збільшились. Щастя виснажувало її, легка повсякчасна стома була в її сповільнених рухах, у збляклому погляді, у млявих, ніби змушених словах. Урочистість з'явилась у її погляді, натхненна посмішка на устах, що беззвучно відбивали палючий захват її ества. Коли досі вона жила, як у романі, то тепер почала жити в казці. Фантастичні, яскраві сни, де мінилися їй гарячі фарби серед полів із струнками обелісками, де її підхоплювали й несли хвилі небачених морів, де віяв жагучий вітер пустелі й легка прохолода вечірніх гаїв, тепер сповнювали її ночі, і вранці дівчина прокидалась знесилена, зачудована цими видивами, що проти них весняне сонце надворі здавалось туманним і сірим. Але він не наснився їй ні разу.

Часом Марта брала його цидулку, що він написав колись, чекаючи її, і покинув потім на столі, — єдину матеріальну річ, що від нього залишилась, вдивлялась у напис його літер, його слів і читала сама собі: «Марто, я схилиюсь перед твоєю мудрістю в коханні. Нікого я не любив так, як тебе, та й загалом не любив. Любив — це замало. Жив тобою, мислив тобою. Ти перша й остання, ти єдина, Марто. А тепер я йду назад у ту сірину, в ту похмурість, з якої ти мене викликала. Прощай, Марто, ти велика».

Цей лист не мав підпису — він не встиг тоді підписатись, бо вона якраз надійшла. Але й так вона почувала його в кожній літері, почувала силу його кохання, втілену в цих рядках, і свою силу над ним, свою велику любов. Цей лист, залишений тоді з геть іншої нагоди, здавався їй тепер одержаним допіру, був ніби віщим листом, де відгадано й стверджено її майбутній вчинок. Але не в сірину, не в похмурість вернувся він! Та любов, що ще невечерпана лишилась у його серці, огріє і прояснить його путь, надихне його думки до потужної творчості. Їй здавалось тепер, що його наука тотожня з її поривами, що він тільки здійснює те, що вона в своєму серці накреслила. Він досліджує білок, це таємниче твориво життя. Білок! Щось біле, чисте, легке, як її мрії, як прийдешність людськості, що для неї він невсипуще працює! Думаючи про це, вона так яскраво ту прийдешність почувала, немов жила вже в майбутніх століттях тим життям, яке він створив і якому здійснитись вона своєю любов'ю допомагала. В цю мить вона глибоко й несхибно чула той поклик, що він думкою до неї зараз посилає, чула ласкаві й пристрасні слова, що він їй шепоче десь, сумуючи за нею. І вона йому відповідала. Між їх душами, яких взаємне прагнення було їй найвищою правдою, нав'язувався отакий дивний, таємний зв'язок, і дівчина почувала тепер, що справді створила незламне й вічне, відмовившись тимчасового, купивши ціною дійсних ласк, що мусили погаснути колись, цю витончену невмирущу ласку, що завжди над нею пробувала.

І все здавалося Марті страшенно давнім. Три дні, як вони розлучились? Ні, три вічності відтоді минуло!

Сусіди нарешті дали їй спокій. Тетяна Ничипорівна, довідавшись, що дівчину виселено, вважала свою помсту за довершену й у кухонних розмовах із фрау Гольц згадувала Марту вже в минулому часі: була, мовляв, така крутихвістка. А сам Давид Семенович увесь час був у службових відрядженнях, і останніми днями вона бачила його мельки раз чи двічі. Та коли

й здибалася мовчки з своїми співмешканцями, то тільки легке здивування її брало, немов тіні якісь повз неї проходили, тіні нешкідливі, але чудернацькі. І всі люди їй такими тіннями здавалися, весь світ якимсь трохи примарним, відсунутим і маленьким. Тільки себе почувала вона дійсною, тільки нескінченний порив до нього, його відповідь і його далеке існування.

А втім, своїх життєвих інтересів Марта не занедбала. Вона зразу ж пішла по знайомих, дивуючи їх своїм хворобливим виглядом, і в одній колишньої подруги, тепер дружини молодого адвоката, здобула дуже корисні вказівки щодо помешкання — виявилось, що знайома тієї подруги бажає найняти комусь вільну кімнату. Але даючи дівчині до знайомої листа, подруга сказала:

— Ти страшенно бліда, Марто. А втім, до лікарів не звертайся, вони нічогісінько не тямлять у наших справах. Найголовніше, гуляй надворі якнайбільше, і при першій же нагоді закохайся сторч головою.

Ця порада видалась дівчині найбільшим глумом, який вона колись чула; вона твердо заявила, що відчуває себе чудово, й пішла з листом, що мав розв'язати її житлову кризу. На Садовій вулиці в окремому будинкові, одноповерховому, але чималому, її привітно зустріла поважна дама. Так, кімната вільна є, тільки чи придасться вона?

Цей будинок належав колись комусь значному, якомусь великому промисловцю, що займав сам із родиною всі дванадцять кімнат, крім кухні й помешкання про прислугу, що було в півпідвалі. Тепер цю житлову площу розподілено між п'ятьма родинами, а що дванадцяттеро кімнат були розташовані зовсім у іншому плані, то їх довелося геть перепланувати, поробити перетинки, виділити довгий і темний коридор, щоб кожен пожилець міг мати безпосередній доступ до свого житла. Внаслідок такого переопрацювання в північній стороні будинка виник чудернацький закуток, сажень завширшки й чотири завдовжки, з одним вікном, де верхня рама була забита диктом. Тому рідке північне світло не сягало в другий край цієї довгої клітини, де завжди стояв холодний присмерк. Електрична лампка звисала з стелі на грубих дротах, а замість груби при стіні влаштовано незграбну лежанку з бляшаними дверцями. Кольору шпалерів у такому освітленні годі було достоту визначити.

І дівчина зразу погодилась. Їй байдуже було, де жити. Цей морок її навіть потішив. «Тут я буду сама, сюди ніхто до мене не прийде», — думала дівчина. І давши п'ять карбованців завдатку, вона заявила дамі, що з першого травня перебереться.

Не забула так само Марта й на перекваліфікацію піти — щоб віддаватись своїм переживанням, вона мусила жити, тобто служити й заробляти гроші, отже, її практичними діями керувала не так життєва, як трансцендентна логіка. Показавши перед комісією свої вмільості, що й саму її дуже здивували, — так-бо здавалося їй, що вона нічого не вміє, — Марта Висоцька була залічена під літеру А, тобто посаду мала дістати в першу чергу. Це було четвертого дня, чи краще — четвертої вічності від створення її нового світу.

Заощаджуючи пильно свою готівку, дівчина брала тепер на обід день першу, день другу страву в своїй їдальні. А по обіді читала, звичайно, читала! Якби бібліотека видавала абонентіві необмежену кількість книжок щодня, дівчина могла б спожити за вечір три й чотири романи. Але мала щодня тільки один, а ще до одної бібліотеки записатись не дозволяли їй кошти. Тож читала вона навмисне повільно, щоб заповнити вечір, іноді перечитувала ще раз усе спочатку або окремі, найбільш вподобані місця. Тепер, розгортаючи

книжку, Марта ніби кидала виклик усій історії літератури й людського кохання! Після кожного прочитаного роману вона ще глибше, ще сп'яніліше свою вищість почувала, бо ж ніде нічого подібного на свою любов, на її незрівняний кінець не знаходила. Ніхто ще не любив так, як вона! Про що пишуть романи? Про дівчат обдурених, зраджених, про дівчат одружених наприкінці й щасливих від цієї нісенітниці, словом, про відомі їй буденні кінці, яких вона боялась і яких уникнула. Прочитавши половину книжки, вона думкою прикидала, хто кого зрадить, хто з ким побереться, і рідко коли помилялась! До нудоти одноманітне було людське кохання, але кожна історія його ще і ще раз доводила їй, яких високих і нових шаблів вона в своїй любові осягнула. З почуттям гордоців та перемоги над всесвітнім шаблоном лягала дівчина спати й бачила ті променисті сни.

Добираючи собі лектуру, вона орієнтувалась найбільше за назвою, відповідною до своєї теми. Отак їй до рук трапила того дня п'єса Ібсена «Комедія кохання», яку дівчина своїм звичаєм почала читати повільно. Але від дії до дії зростала її тривога й разом швидшав темп її читання. В п'ятій дії її очі вже стрілою мчали по рядках, а душа сповнювалась жахом і нудьгою, як від раптового падіння в незглибну прірву. Дедалі голосніше билася їй кров у скроні, дедалі міцніше стискувались її уста, та вона трохи не скрикнула, трохи не застогнала, наприкінці читаючи натхненні слова дівчини Свангільд до Фалька, з яким розлучалася в ім'я чистоти свого кохання:

Весни розкішної
ми діти, Фальку, й осінь навісна,
туману і сльоти пора нудна,
коли замовкне соловей співучий
в твоєму серці — ця пора причинна
весни розквітлої змінити не повинна.
Й зима смертельна свій мороз давучий
не мусить кинути на наших мрій буяння —
ми не дамо цвіт нашого кохання
прибити, збридити це весняне тепло, —
хай чарівне помре, яке жило!

Це ж свої власні слова, свої власні думки й почуття вона бачила тепер перед собою, і весь її порив та марення ту мить ніби відходили в написане, лишаючи її порожню, покалічену, принижену. Всю складноту своїх таємничих почувань, своїх надій і намірів вона зразу впізнала в цих жорстоких рядках, що відбирали їй право на її багатство. З кожним прочитаним словом вона руйнувалась, убожіла, оберталась у жебрачку, і щире золото її мрій перемінялось на нікчемне череп'я. Її немов викрито зараз, на злочині спіймано, пишноту з неї здерто, і в лахи, в ганчір'я одягнуто на глум та посміховисько! Її невимовне вже хтось інший почував, усі її надзвичайні слова були вже сказані перед нею, все нове, що вона гадала створити, давно вже викладено у віршах.

І вона, знемагаючи від туги, читала далі:

Тепер своє я діло доконала —
вогонь поезії натхнула я душі твоїй!
Лети! До перемоги мчи, соколе мій,
а Свангільд пісню лебедину проспівала!..

Ці рядки справді забриніли їй лебединим співом, ба більше — похоронним дзвоном над її запальним, наївним прагненням до нового й незрівняного в коханні: в тому, що вона пристрасно чинила, теж нічого нового не було!

Ту ніч Марта Висоцька кепсько спала. Найголовніше, той радісний зв'язок, що вона між собою та коханим своїм увесь час почувала, раптом зрадницьки урвався. Фальшивий у своїй основі, витворений у засліпленні, у хибкому відчутті новини, насправді не нової, цей примарний зв'язок перестав існувати ту мить, коли всохло його живильне коріння. Тепер, коли згадувала про нього, на неї вже не пашило тепло, не віяв тремтячий легіт, не линула прозора хмарка забуття. Тепер у темний льох трапляла її думка й тікала звідти геть, холодна, чорна й вогка. І серце їй стискувалось тепер від жалю, що, погнавшись за химерами, вона втратила дійсне. Вона ж могла б іще бути з ним, може, й довго, дуже довго бути — хто зна, скільки часу тривало б їхнє чуття! Адже люблять роками. А так вона відтрутила його задля божевільної мрії, що розвіялась зразу, як дим над жалюгідним згарищем. Він був би ще коло неї! Якби був оце зараз! Вона розповіла б йому, сміючись, дурну історію свого шукання новини, призналася б щиро до своєї помилки, і він промовив би спокійно: «Я не раз казав тобі, Марто, що марна річ шукати чогось нового в людських почуттях. Доводиться тільки дивуватись, що люди ХХ століття не можуть цього гаразд утямити. Але розум, я певен, переборе зрештою ці нерозважливі пориви і марнотратству людської енергії буде покладений край». Скільки рації в цих суворих словах, що їх вона своїм прикладом хотіла похитнути! І вони сміялися б укупі, прочитали б разом ту п'єсу, що розвінчала її, і вона сказала б йому, що нічого немає над дійсне, хай коротке, хай минуще й шаблонне, але справжнє й живе!

Але його коло неї не було. Вернутись до нього, покликати його, написати? Викреслити з життя ці чотири безумні дні, ці чотири вічності страшною омани? І раптом ці вічності видались їй короткою миттю, одною тільки миттю маячні — так, ніби читаючи ту «Комедію кохання», вона й собі щось подібне уявила! Так легко нав'язати ще порвану нитку! І zarazом важко, неможливо, ганебно вертатись назад, спростовувати свої слова, жебрати продовження. Може, якраз зараз, покінчивши з роботою, він віддається спогадові про неї, кличе її тихим шепотом, як тепле видиво, як свою мрію-натхненницю, і раптом своїм поворотом вона, мов злочинниця та, знищила б цей скарб його душі... Ніколи! Хай думає, о єдиний, що знайшов з нею щось нове!

Геть уночі вона тривожно задрімала, виснажена й розбита, а прокинувшись квола, немов і зовсім не спала. Виходити з хати їй не хотілось, надворі ніби холод був, і вона, загорнувшись у хустку, ходила по кімнаті, стеналась іноді з нудьги, сідала на хвилину й знову ходила. Потім узяла в руки «Комедію кохання» і дивилась на неї, вже не читаючи. З жалем думала, що була ставила життю надмірні вимоги. Бо є ділянки в ньому, де нічого нового не створиш і не треба творити, де мусиш користуватись даним, без великих надій і великих поривів. Є шляхи в житті обов'язкові, позначені віковими стовпами, шляхи вузькі й

невибагливі, якими маєш іти покійно. І може тільки в кінці їх, — неминучих, як смерть і народження, — починаються широкі, гіллясті роздоріжжя з тисячами стежок, з безконечним незайманим ланом, де можна вперше пройти. Але кохання туди не належить.

Ще вчора дівчина нікого не потребувала, зачарована собідостатнім маренням, а сьогодні їй уже хотілось бачити людей і серед них когось близького, гарного, щоб розповісти йому, не таячись, про все, що вона зазнала. І вислухати співчуття, пораду, знайти в комусь підтримку й заспокоєння! Це бажання зростало в ній і почало кінець кінцем її мучити. Почувши в порожній кухні Адині кроки, вона відхилила двері й промовила:

— Добридень, Адо! Йди-но до мене гуляти. Дівчина пильно на неї подивилась і відповіла розважливо:

— Нет, я не могу с тобой играть, папа сказал, что ты развратная.

Марта в жахові відсахнулась. В цих словах дівчини вона раптом відчула всю гнітющу дійсність свого становища — що не має посади, що сусіди її ненавидять і що має вибиратись з помешкання за якийсь тиждень. І згадала майбутню свою кімнату, яка видалась їй тепер труною, де вона мусить лягти живою. Туга, дедалі ширшаючи, її обіймала,

Надвечір несподіваний стук у двері перелякав її, і до кімнати зайшов Льовасоробкопівець, із бурцями, але вже без кожушанки, яку змінив на ньому весняний лейбик. Кілька разів він приходив чатувати до махортресту наприкінці робочого дня і, не побачивши Марту серед службовців, що виходили після праці з установи, вельми збентежився й вирішив нарешті навідатись до неї додому. Розпитувати в махортресті він посоромився. Кілька припущень крутилося в його голові, а найбільше одне — що Марта віддалася заміж за Славенка й тому покинула посаду. В усякому разі, він мусить пересвідчитись особисто — від цього залежали плани його дальшого життя, хоч він і не уявляв їх іще виразно. «Може, якщо вона заміжня буде, я від неї звільнюся», — думав він схвильовано.

— Льова! — скрикнула дівчина. — Ви прийшли! Вона кинулась до нього, взяла за обидві руки й дивилась на нього, як на доброго вісника, як на рятівника.

Він теж дивився на неї. І не пізнавав її! Де та Марта, промениста дівчина, що гнітила його своєю величчю? Перед ним стояла дівчина оспала, бліда, схудла, з побляклими очима й хапливими, сполошеними рухами. В її гордовитому колісї голосі, якого звук був підкоряв його, він почув раптом крик по допомогу. Потиск її рук був судорожний, благальний, посмішка гарячкова й несмілива, сама вона якась менша, зібгана й ніби провинна. Він не пізнавав її геть зовсім! І разом з тим його напружене й болісне чуття до неї якось зм'якло, немов дістало зразу теплого заспокоєння. Натомість нове чуття до неї виникло — жаль, безконечний жаль.

Він мовчав якусь мить, схвильований уже тим, що діялось у його серці, потім спитав:

— Що з вами, Марто?

— Я вам усе, Льово, розкажу! Сідайте! Роздягайтесь. Ви не забули мене... ви прийшли, Льово! Ах, я така самотня, як не була ніколи... Я нещасна, Льово! Сідайте отуто коло мене.

— Що з вами, Марто? — перепитав він, сідаючи.

— Це довга і... страшна історія! Важко повірити... Я сама іноді не вірю. Ніби все вигадане, ніби здалося тільки... Ви слухатимете?

— Марто, я слухатиму, — сказав він.

І вона почала розповідати йому все з першого побачення, відновлюючи в пам'яті минулі хвилини яскраво й болісно, немов удруге їх переживала, і розповідаючи про них цьому довготелесому мовчазному хлопцеві так, як не розповідала б матері, друзі, сестрі. Часом вона стискувала йому руку, і він раптом подумав: «Коли б це було тоді, тоді!» І жаль його ще збільшився.

З того, як він слухав, вона почувала, що він розуміє її так, як ніхто не зрозуміє. Це надавало їй захвату. Льова мовчав увесь час, а коли вона дійшла до свого вигнання з посади, до сусідської підлої брехні, коли сказала, як спантеличила її така ганебна поведінка людей, він тихо промовив:

— Люди, Марто, мають здебільшого два обличчя. Одне природжене, часто дуже дике, а друге вони набувають, живучи. І от часом те перше оголюється. Ви не знали цього, Марто, і ви здивувались.

Ці слова її зненацька стурбували.

— Два обличчя? — перепитала вона. — Кожен має два обличчя?

— Навіть три іноді... Людей з одним обличчям дуже мало, Марто.

— І в нього два обличчя?.. Ні, ні, — сказала вона, заспокоївшись. — Я всю душу його знаю! Скільки він мені говорив! Моя кімната — це справжня комора його думок... Але слухайте далі, Льово, найстрашніше слухайте.

І вона почала про проблему новини взагалі, а в коханні зокрема. Льова зразу нашорошився, захвилювався й кілька разів хотів її спинити. Але вона казала:

— Ні, ні, чекайте... я ось кінчу, тоді ви скажете. Нарешті, кінчивши на «Комедії кохання» Ібсена, вона дозволила йому говорити, але додала:

— Але тут усе ясно. Що ж робити! Нічого не заперечити.

— Та що ви кажете, Марто! — скрикнув Льова. — Все треба заперечити! Все!.. Мені шкода вас, Марто!

— А мені? Ще більше. Але логіка, Льово!

— Яка логіка? — сказав він сумно. — Де ви бачили логіку в людському житті?.. Може, в тому, що ми... народжуємось і вмираємо? Це логічно, по-вашому? А коли в основному, в найпершому, Марто, нема логіки, то що ж уже в усьому похідному?.. Логіка — це обмеженість людського розуму, Марто. Логіка — це його границя. Ми втискуємо в ці границі життя... а це злочин, Марто, життя більше за розум... незрівняно більше... Що ви говорите! — скрикнув він знову. — Ви повірили, Марто, в якісь міркування, ви в літературу повірили... Все нове на світі, щомить усе нове!

— Льово, ви мрієте, — посміхнулась дівчина.

— Життя — це постійне оновлення, Марто! — казав він піднесено. — Щоранку сходить над землею сонце... Дні, Марто, розвиваються, як безліч листу, нового, свіжого листу... Щодня нові почуття прокидаються в нас. Життя не спиняється і не повторюється! І ви, Марто, і я, і всі, хто є, — всі ми нові, бо ще ніколи не існували. На порозі душі в кожного юрмляться почуття, думки, наміри, вони всі хочуть зайти, вони б'ються за місце в нашій душі, їх тисячі, мільйони — а ви кажете, нового немає, Марто!.. Тільки не можна замикати себе... Ширше двері! Ширше двері!

Він зовсім захопився. Потім зразу замовк, засоромившись, і додав тихо:

— Це, Марто... я так кажу, бо сам про це багато думав. І мені шкода вас, дуже шкода... що ви так говорите.

Посмішка з її уст зійшла. Після розважливих міркувань, до яких вона звикла, його слова — незграбні, плутані — несподівано її зачарували. Вона здригнула, відчувши в коморі думок, що біохімік їй залишив по собі, якийсь давучий холод, і сказала, зітхаючи:

— Льово, ви добрий... Ви дуже гарно сказали, що над землею щодня сходить нове сонце. Але я його не бачитиму! Ох, ви не знаєте, в якій кімнаті я маю жити! Це на Садовій, якась нора, довга, темна, обдерта, страшно навіть подумати... Вікно на північ виходить, там ніколи не буде сонця! І я мушу там жити,

— Ви не можете жити, Марто, в такій кімнаті, — сказав він. — Вам потрібна зовсім інша кімната — висока й світла. Щоб кімната до вас пасувала, от що треба, Марто.

— Але де ж її взяти?

— Я буду, шукати, Марто. Я... я все зроблю. Почекайте трохи, Марто, ви побачите, як усе буде гарно. Є здібність у людини, велика здібність забувати... Вона стирає з нашої душі порох і тлінь. Тому ми нові щоразу, Марто.

Незбаром він пішов, поспішаючи на вечірню зміну до крамниці.

— Я трохи ожила, вас побачивши, — сказала дівчина на прощання. — Приходьте ж швидше, Льово! Я вас чекаю.

І справді вона раптом збадьоріла. Розповівши з початку до кінця свою чудну й сумовиту пригоду, дівчина немов зменшила її тягар. Майбутнє їй якось прояснилось. Звичайно, вона накоїла чимало прикрих для себе дурниць, вона обікрала сама себе найбезжальнішим способом, але що ж — надалі матиме з того науку. Ах, дурненьке її серце! А все-таки в її коханні щось гарне лишилось — була спроба, хай нерозважлива, але шляхетна. І про нього вона думала лагідно й ніжно, як про загублену дорогу річ, що з утратою її нарешті помирилась. Спогад про нього був чудовий і цілющий. Хай і він так згадає про неї, це те, чого вона хотіла!

От Льова знайде їй високу й світлу кімнату. Посаду вона, літеру «А» маючи, теж одержить, певно, за якийсь тиждень-два. І працюватиме. Житиме! Буде ще вчитися, зробить ще багато й багато. Раптом вона згадала, що за кілька днів Перше травня, і це видалось їй значущим. Їй хотілось вийти на вулицю, бачити демонстрацію, силу-силенну людей, прапори, чути бадьорий спів, міцні промови, самій ходити, перейнятись цим святом праці й весни. І вона деклямувала пошепки з Олеся:

Червоні прапори, куди не кинеш оком,
цвітуть на вулицях, як макові квітки...

Тому в дівчини склалось таке враження, що Льова прийде з добрими вістями вже завтра, і другого дня вона пильно чекала його цілий вечір. Ще два дні минуло, але він не з'явився, і Марта вдалася в безпросвітній розпач. Де ж Льова? Чому він не йде?

Годині о п'ятій у її двері постукано. «Нарешті», — подумала дівчина, але до кімнати зайшов зовсім несподіваний гість — інженер Дмитро Стайничий з Дніпропетровського.

— Добридень, Марто! — сказав він бадьоро. — Я оце приїхав з дружиною до Києва на

травневі свята і, звичайно, вирішив до вас завітати. Обов'язково!

— Як живете, Дмитре? — сказала дівчина, коли інженер сів.

— Я живу прекрасно, — сказав Дмитро. — Улаштувався остаточно, працюю, як добрий віл, але завод наш гуде! Ви, певно, й заводу путящого ніколи не бачили? Хороша річ, надзвичайно бадьора... Годі слів, будемо соціалізм практично. Ви знаєте, Марто, яка в мене вдача — не люблю промов! Ну, на святах, як завтра, воно ще хай, а то так і хочеться сказати — краще б руками працював, ніж язиком. І все-таки в нас ще багато говорять, а засідають! Я вже кількох на заводі згуртував, закладаємо ТОВБА — товариство боротьби з засіданнями. Правильна думка? Практична?

— Цілком.

— Я там потроху ворушусь. Лекції, наприклад, читаю робітникам у всяких там технічних питаннях. Приймають чудово. Робітники, треба сказати, так усім цікавляться, що ви тут, по канцеляріях сидючи, і не уявляєте. Літературу їм тільки давай! А література наша ні к бісу — нема чого дати почитати робітників. Треба було б, мабуть, зібрати наших письменників та розказати їм, у чім річ, практично поставити справу. А то все більше про кохання пишуть.

— Справді, це дуже неприємно, — зауважила Марта.

— Ага, й ви зо мною погоджуетесь! Нещодавно обурливий факт у нас був з цим коханням: молода робітниця отруїлась — милий, — чи бачите, її зрадив! Ну, що з такою робити? Оголосити прилюдну догану, так однаково вже не почує. Поховали її, як жертву буржуазної культури, та й годі... А ви ніби хворі? — спитав він раптом.

— Застудилась десь.

— Дарма, минеться. Дівчина ви здорова, хвороба вас не візьме, — сказав Дмитро, сміючись. — А я зайшов спеціально — сказати, що слова свого додержав.

— Якого слова ви додержали, Дмитре? — спитала дівчина.

— А що одружився! Хорошу дівчину взяв. Їй-богу, не гіршу за вас! Не скажу, що кращу, але справжня українська жінка, ще й Оксаною зветься. Ми приїхали сюди на святки, бо вона сама киянка, родичів тут якихось має, навіть у гості до них ходили... Але, звичайно, коза, все тобі брик та брик! Дискусії у нас величезні, але, звісно, практичні. Ось вам перше — працювати їй чи покинути посаду, коли буде дитина? Питання важливе! Вона за те, щоб працювати, а я проти. Дитбудинків, щоб віддати дитя, в нас ще немає, значить крапка. Ще бракувало, щоб усякі там доморобні мамки та няньки псували мою дитину! А їх же кілька буде, отже, треба брати з перспективою. І знову-таки мені не зрозуміло, чому працювати десь за діловодку, одержуючи 50 карбованців, на які не можна жити, краще й почесніше, як виховувати свою дитину? Ну, правду я кажу? Там якийсь зав гримне, а в неї молоко зіпсується, і дитина захворіє. А здорова дитва — це ж наше майбутнє, ми тільки фундамент добрий муруємо, а вони вже соціалізм до кінця виведуть. Тому дитина передусім — от як треба міркувати.

— Що ж виходить, — сказала Марта. — Виходить, що ви з своєї дружини хочете зробити хатню робітницю, няньку, як і за капіталістичного ладу.

— Те, те, те! Оце саме й вона мені співає, і зовсім безпідставно. Буржуазна жінка — це така, що нічого не робить, живе собі лялькою, та й годі. Головне — пролетарська жінка мусить працювати, а де, як — це питання практики. Де більше громадської користі з її праці,

там і мусить працювати. Ви мене хатнею робітницею лякаєте! А що таке хатня робітниця — не рівноправний робітник? Це ви тримаєтесь буржуазних поглядів на хатню робітницю, а не я! За хатню робітницю вам, бачите, соромно бути. А вугілля довбати робітникові не соромно? А розвантажувати вагони? А робітницям прибирати по цехах? Що ви мені аристократизму пускаєте, як у її родичів, де ми були — покоївка, вітальня, урочистий чай! Мамаша, папаша! Ось звідки цей дух іде... Там, до речі, я з тим балакуном здибався... Як його? Професор той, що я у вас тоді познайомився... Ага, Славенко! Чи, може, забули вже?

— Ні, пам'ятаю, — сказала Марта, похолонувши, — це прізвище, з чужих уст почуте, видалось їй чудернацьким і жахливим.

— А я вже був зовсім забув, та от бачте — в родичів дружининих довелось побачитись — теж у професора одного, дядька її чи що... Теж тип цей дядько — так і не добрав я, чи він справді пришелепуватий, чи тільки прикидається. Та вони всі вчені з жуком у голові, робота ж клята — думай і думай, от і морочиться в голові, я це розумію... Так отакі в нас дискусії, Марто, — ще й дитини тої нема, а розмов повна хата. Вона мені загальними ідеями про визволення жінки, а я її практикою, практикою. Що я проти громадського виховання дітей? Тільки за. Ну, а коли його в нас ще немає, так жінці корисніше якраз з громадського погляду виховувати своїх дітей, ніж брати няньок-мамок, а самій бути за машиністку в канцелярії, де може працювати бездітна.

Тепер Марті хотілось тільки одного — щоб він якнайшвидше пішов. І взагалі чого прийшов? Яке їй діло до того, одружився він, чи ні, і як збирається виховувати дітей? І крім того, він десь випадково бачив Славенка (тобто «Юрчика», подумала вона), отже, може, знову за нього згадати, почне ще з нього глузувати — ох, яка це буде мука! Вона стеналась, уявляючи можливість такої наруги. Але Дмитро ще не збирався йти й почав розповідати про Дніпропетровське, про його промислове значення для республіки й про українізацію цього центру важкої індустрії. Загалом, він був задоволений.

— Сунемось уперед — сказав він. — І дивно просто, як захоплює цей процес навіть такі елементи, що, здається, мусили б бути до нього цілком байдужі, коли не ворожі. Ви помічали, га? Недалеко по приклад ходити — в того професора, що з жуком, дочка є — двоюрідна чи там троюрідна вона моїй Оксані доводиться, — так дружина, розумієте, дивом здивувалась, коли її оце побачила. Запекле, каже, було єдине ділимене, ніяких тобі Україн, а тепер так по-українськи забалакала, що аж завидки беруть. З усіма правилами, не те, що ми, грішники, як на язик навертається. Навіть кілька зауважень мені зробила — непоправно, каже, висловлюєтесь! Ну, Марто, якщо таких узяло, то це вже факт!.. Правда, дружина каже, що тут без отого Славенка не обійшлося.

— А при чому ж він там? — спитала Марта ревниво.

— Як при чому? Наречені ж вони. Завтра й весілля, нас запрошували, та ми їдемо завтра ввечері... А що, пригадайте, не я вам казав ще тоді, що він з вами не пожениться! Не слухали мене тоді, Марто, а мені й досі, вірите, шкода. Дуже ви мені подобались, — додав він щиро.

Марта, тримаючись якомога на межі неприємності, прошепотіла:

— Не згадуйте, Дмитре... ні про що не згадуйте. Це так давно було!

— Де там давно! Чи й два місяці тому буде... Е, та у вас жар чималий... Аспірин є?

Вона кивнула головою.

— Випийте аспірину, на ніч тепло вкритись, щоб зопріти, завтра не виходити, післязавтра здорова — це вам практична порада. Я так роблю, і завжди допомагає... Шкода, шкода! А я хотів вас запросити, щоб разом сьогодні до театру, з моєю Оксаною познайомилися б. Ну, не виходить. Треба бігти. Вашу руку... Та не бійтеся, то я тоді погарячився трохи. Правду сказати, не люблю, якщо не на моє крутиться.

Він приятельськи попрощався з дівчиною і пішов собі. Марта справді ледве спромоглася подати йому руку — огидна новина відібрала їй усю решту сил, скувала руки, поїняла її тіло нестерпучим холодом. Він жениться! Та коли ж це сталося? Тільки тиждень вони не бачилися. Отже... отже, й раніше? Все плуталось у неї. Жениться... наречена... завтра весілля... А вона? Отже, весь час, коли вона жила тільки ним, коли безтямно прагнула створити для нього й для себе щось нове в житті, щось світле, вічне, прекрасне, — він дунив, дунив її! Він присипляв її міркуваннями, ховався за наукою, і вона, сліпа, його не розгадала! Біохімія, майбутнє людськості... Тимчасова коханка — як це просто й звичайно!

Голова їй туманилась, але свідомість не покидала. Вона вже нічого не розуміла до ладу, тільки безформенне палюще відчуття їй лишилось, що їдучими ферментами стравлений білок її мрій. Раптом вона підвелася, охоплена болісною, надзвичайно виразною думкою — її зраджено? Що ж, у цьому справді нічого нового не було.